

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: C. P. C.
pobytem t. č. v ZZC Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
se sídlem Milady Horákové 13, Brno,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky Praha,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2025, č. j. OAM-1732/BA-BA07-HA06-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 1. 4. 2025 č. j. OAM-1732/BA-BA07-HA06-2024, žalovaný rozhodl tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b

zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby žalobce uvedl, že žalovaný nesprávně vyhodnotil z hlediska důvodnosti žádosti o mezinárodní ochranu problémy žalobce, kterému hrozí ze strany lichvářů ve Vietnamu. Žalovaný podle žalobce zcela opomíjí fakt, že žalobce sám je v ČR a není zřejmé, jak by se měl domáhat ochrany u orgánů Vietnamu. Kromě toho žalovaný opomíjí, že pokud se žalobce vrátí do Vietnamu a bude se neúspěšně domáhat ochrany proti lichvářům u tamních orgánů veřejné moci, nastanou přesně ty důsledky, před kterými se chce azylem v ČR ochránit. Je tedy zřejmé, že se ve svém případě nemůže při ohrožení ze strany lichvářů obrátit na příslušné orgány Vietnamu bez toho, že by se sám ohrozil. Za této situace je závěr žalovaného, že žalobce se musí nejprve obrátit o ochranu na orgány Vietnamu nesprávný.
3. Žalovaný na str. 4 odkazuje na Informaci MZV ČR č.j. MZV ČR č.j. 100572-6/2024-MZV/LPTP ze dne 01.02.2024, ze které má vyplývat, že orgány Vietnamu úvěry vybočující ze zákonných mezí a s tím související patologické jevy vnímají jako nežádoucí s tím, že k řešení mají vietnamské úřady k dispozici dostatečnou občanskoprávní a trestněprávní legislativu. Z toho žalovaný dovozuje, že občané Vietnamu mají možnost obrátit se se žádostí o pomoc na příslušné státní orgány. Žalobce namítá, že uvedené úvahy jsou pouze teoretické a nezabývají se tím, jaká je skutečná možnost domáhat se účinně ochrany a svých práv pro oběti lichvy v praxi. Žalovaný opomíjí vysokou míru korupce ve Vietnamu, která mu musí být známa z vlastní činnosti. Přestože se příslušné orgány Vietnamu snaží korupci potírat, její míra je nesrovnatelně vyšší než v ČR. Právnímu zástupci žalobce je ze zastupování občanů VNM v obdobných věcech známo, že lichváři, u kterých se zadlužili, mají vždy krytí ze strany policie, takže možnost domáhat se ochrany je vyloučena. Naopak v případě informování policie se situace oběti lichvy výrazně zhorší. Ostatně žalobce na to upozorňoval v rámci pohovoru, když uvedl: *„Mají své lidi, na takovéto věci, když to nahlásím na úřadě, tak mi nepomůžou, jsou zkorumpovaní“*. Většina žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří jsou občany VNM a z Vietnamu uprchli před lichváři, tuto situaci považují za všeobecně známou a v azylovém řízení ji nezmiňují. Žalobce k tomu zdůrazňuje, že lichváři ho vyhledali i v Maďarsku, kde ho nechali zbít tak, že mu muselo být sešito zranění na hlavě. Tuto skutečnost žalobce popsal i při pohovoru. Žalovanému musí být i z jeho praxe známo, že takových žadatelů o mezinárodní ochranu, jako je žalobce, je větší množství, a to, že se na ochranu před lichváři neobrací na příslušné orgány VNM, ale raději odchází do zahraničí, musí mít důvod v nějaké systémové nemožnosti domáhat se ochrany. Žalovaný však tuto svoji znalost, kterou musí mít k dispozici z jiných případů stejně jako právní zástupce, v napadeném rozhodnutí nezmiňuje a v rámci svých úvah ji nijak nehodnotí.
4. Žalobce namítá, že odpovědi MZV ČR na dotazy žalovaného ohledně půjček, úvěrů a lichvy ve Vietnamu obsahují pouze všeobecné informace ohledně právní úpravy půjček ve Vietnamu, neobsahují žádné informace ohledně skutečné vymahatelnosti práva pro oběti lichvy, žalovaný měl v tomto smyslu dokazování doplnit.
5. Podle žalobce vzhledem k výše uvedenému mu měla být minimálně udělena doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 zákona o azylu.

III.

Vyjádření žalovaného

6. Ve vyjádření k žalobě žalovaný popřel oprávněnost žaloby a nesouhlasil s ní, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některá ustanovení správního řádu, případně zákona o azylu. Správní orgán s žalobními námitkami nesouhlasí. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je legalizace jeho pobytu na území ČR, neboť hodlá v ČR zůstat a pracovat, aby splácel dluhy v domovském státě a má obavy z věřitelů. Návrat do Vietnamu odmítá kvůli obavám z jednání věřitele. K žalobním bodům žalovaný uvádí, že Dotyčný nesdělil žádnou skutečnost, která by svědčila o tom, že by ve Vietnamu jakýmkoliv způsobem uplatňoval svá politická práva či svobody. Neuvedl ani nic, co by správní orgán vedlo k závěru, že by byl ve Vietnamu v souvislosti s uplatňováním politických práv či svobod vystaven jakémukoliv jednání podřaditelnému pojmu pronásledování dle výše uvedeného ustanovení zákona o azylu. Tedy zcela jednoznačně v daném případě nemohla být mezinárodní ochrana udělena. Jmenovaný také uvedl, že z Vietnamu odjel původně do Maďarska, a poté do ČR za práci, jelikož chtěl vydělat finanční prostředky na splacení svých dluhů v domovském státě. Správní orgán konstatuje, že čistě ekonomické potíže v zemi původu nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je ČR vázána, a nejsou tedy ani důvodem pro udělení azylu, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé, ledaže by ekonomická situace a opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň příslušné osoby byla skrytě namířena proti určité národnostní, rasové nebo politické skupině, zde by pak podle okolností případu přicházelo v úvahu naplnění podmínek pro udělení azylu. Ekonomické problémy v zemi žadatelova původu tak nelze bez dalších okolností považovat za důvodné taxativně stanovenému výčtu důvodů relevantních udělení azylu dle tohoto ustanovení. Žádné takovéto okolnosti však v případě jmenovaného zjištěny nebyly. Mezinárodní ochrana je pak naprosto specifickým institutem, který slouží k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv, nikoliv k legalizaci pobytu v ČR. Snahu zůstat v ČR a legalizovat si pomocí žádosti o mezinárodní ochranu pobyt zde, stejně jako obdobné důvody, resp. soukromé či práce apod., rozhodně nelze podřadit k taxativně vyjmenovaným důvodům podle zákona o azylu. Práce ani soukromé vazby cizince v ČR nejsou důvodem ani pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Po provedeném správním řízení nedospěl žalovaný k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování podle zákona o azylu, jak jsme již vpředu popsali. Napadené rozhodnutí je řádně odůvodněno a podloženo příslušnými informacemi o zemi původu a které jsou veskrze aktuální. Nakonec se právní zástupce žalobce s obsahem spisu ani nechtěl seznámit, resp. se bez omluvy ani nedostavil. Ostatně v řízení o zajištění, rozhodnutí ze dne 19. 2. 2005 a které je součástí spisu (nadále zajištěn), tak žalobce uvedl, že se neobává do vlasti vrátit, pouze nemá pro návrat finanční prostředky. V daném případě nebyly shledány ani důvody pro udělení doplňkové ochrany či humanitárního azylu. Pokud nějaké obtěžování ze strany věřitelů jeho osoby nastalo, mohl se obrátit na příslušné bezpečnostní složky v domovském státu. Jelikož žalobce této možnosti nevyužil, nelze tudíž konstatovat, že by mu příslušné státní orgány jeho země původu odmítly poskytnout ochranu jeho osoby, či že by ji nebyly schopny poskytnout, pokud by se na ně s žádostí o takovou ochranu obrátil. Pokud by se tedy jmenovaný skutečně cítil ohrožen, může se obrátit na příslušné domovské státní orgány s žádostí o sjednání nápravy.

IV.

Rozhodnutí soudu

7. Žaloba je nedůvodná.
8. Dle § 12 zákona o azylu „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
9. Dle § 14 zákona o azylu „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen "humanitární azyl") z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.“
10. Podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje
a) trest smrti nebo poprava,
b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo
c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.“
11. Žalobce v žalobě tvrdil, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12 a ust. § 14a) zák. o azylu. Soud má za to, že odůvodnění neudělení těchto forem mezinárodní ochrany je v napadeném rozhodnutí dostatečné, srozumitelné a logické a soud se s jeho závěry ztotožnil.
12. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce v rámci Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 3. 1. 2025 uvedl, že Vietnam opustil v červenci 2017. Vycestoval do Maďarska, kam měl pracovní vízum. V listopadu nebo v prosinci 2023 přejel do ČR. K důvodům své žádosti o mezinárodní ochranu na území ČR uvedl, že nemůže do Vietnamu, sledují ho, hledají ho černé společnosti, u kterých je zadlužen, hledali ho i v Maďarsku, proto utekl sem.
13. V pohovoru před správním orgánem dne 28. 1. 2025 žalobce uvedl, že mu v Hanoji krachl podnik a musel si půjčit peníze od černé společnosti, poté znovu prodělal, protože se mu podnikání nepovedlo, a vrátil se domů. Černá společnost ho sledovala až k nim domů. Jeho rodině i jemu vyhrožovali, proto odjel do Maďarska kvůli práci. V červenci 2023 letěl do Vietnamu na návštěvu, která trvala 2 měsíce, a pak se opět vrátil do Maďarska. Na této návštěvě zjistili, kde je, a pak ho při návratu do Maďarska sledovali, proto musel odjet do

ČR. Při odjezdu z vlasti neměl žádné potíže, ani ve vlasti se státními orgány, nebyl trestně stíhán. V případě návratu do Vietnamu se obává, že ho budou sledovat a ohrožovat, když ho sledovali až do Maďarska. Neví, kdo konkrétně ho hledá, ale mají své lidi, a když to nahlásí na úřadě, tak mu nepomůžou, jsou zkorumpovaní. Když se vrátil do Maďarska, tak ho tam zbili. Neoznámil to, protože nerozumí maďarským zákonům. Byl zraněn na hlavě. Bylo to cca v listopadu 2023. Peníze si půjčil v roce 2015-16 a v Maďarsku byla nízká mzda, proto splácel aspoň něco. Když ho zadržela česká policie, nevěděl, že mu zrušili pracovní a pobytové povolení, myslel, že zde platí povolení Maďarska. Od mezinárodní ochrany očekává trvalý pobyt a práci, aby mohl zaplatit dluh, a proto se vrátí k rodině domů, kde má manželku a děti. Uvedl, že ve Vietnamu se v roce 2016 obrátil na policii, ale nic se nedělo, protože v tom je korupce, policie se tím nezabývala.

14. Soud nejprve upozorňuje, že pokud jde o břemeno tvrzení v řízení o mezinárodní ochranu, to stíhá žadatele o ni. Po žalovaném se požaduje, aby vhodně kladenými otázkami zjistil, zda jsou žadatelem tvrzené skutečnosti relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany a tvrzení žadatele podle toho posoudit (viz rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2005, čj. 4 Azs 467/2004-89). Pokud jde o břemeno důkazní, to je výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je primárně povinen žadatel, nicméně správní orgán je současně povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují.
15. Soud k žalobním námitkám uvádí, že se ztotožnil s argumentací obsaženou v napadeném rozhodnutí, kde žalovaný „nedospěl k závěru, že by výše jmenovaný mohl ve vlasti pocítovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování brozilo v případě návratu do vlasti. Žádné takové potíže jmenovaný neuvedl. O mezinárodní ochranu žádá z důvodu legalizace jeho pobytu na území ČR, neboť hodlá v ČR zůstat a vydělat prostředky k úhradě dluhů. V případě návratu do vlasti se obává jednání věřitelů.“
16. Soud se ztotožnil s tímto závěrem žalovaného, neboť z výpovědi žalobce před správním orgánem jednoznačně vyplývá, že žalobce Vietnam opustil a na území EU (nejprve do Maďarska a poté do ČR) přicestoval hlavně proto, aby zde mohl pracovat a aby si vydělal na splacení dluhu. O mezinárodní ochranu požádal po zadržení policií ČR. Tj. žalobcem uvedené skutečnosti svědčí o tom, že žalobce se podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany snaží na území ČR rovněž legalizovat svůj pobyt, jelikož nedisponuje žádným jiným pobytovým povolením. Výslovně totiž v pohovoru uvedl, že od mezinárodní ochrany očekává trvalý pobyt, aby zde mohl pracovat. Soud stejně jako žalovaný konstatuje, že skutečnost, že si žadatel správním řízením ve věci udělení mezinárodní ochrany hodlá na českém území legalizovat svůj další pobyt, nezakládá relevantní důvod udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu.
17. Žalobce dále vyjadřuje obavu ze svého věřitele v zemi původu, konkrétně z toho, že ho sledovali a vyhrožovali mu ve Vietnamu i na území EU, v Maďarsku ho dokonce zbili. K tomuto soud sděluje, že žalobce uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany a ani nebyl nijak politicky aktivní. Samotná skutečnost výslovně potvrzená žalobcem, že z důvodů obsažených v § 12 zákona o azylu neměl žádné potíže v zemi původu, svědčí o tom, že zde nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.

18. K tomu soud dále uvádí, že zákon o azylu v § 2 odst. 6 jasně stanoví, že: „*Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“ Jak z citovaného vyplývá, původcem pronásledování ve smyslu zákona o azylu se rozumí státní orgán, strana či organizace ovládající zemi původu žalobce. V tomto případě se ale jedná o soukromou osobu, která může být původcem pronásledování pouze, pokud lze prokázat, že veřejná moc nemůže zajistit ochranu před takovýmto pronásledováním. Taková skutečnost však nebyla zjištěna žalovaným v rámci správního řízení, a ani z tvrzení žalobce důvodnost takových obav nelze dovodit, neboť ten pouze uvedl, že někdy v roce se obrátil na policii, ale nic se nedělo, a žádné jiné kroky neučinil (např. opatření proti nečinnosti formou stížnosti k nadřízeným orgánům), pouze tvrdí, že by mu adekvátní ochrana nebyla poskytnuta, protože je ve Vietnamu korupce.
19. Dle názoru soudu za této situace obстоjí odůvodnění napadeného rozhodnutí, které vychází ze žalovaným opatřené informace o zemi původu: Konkrétně žalovaný vycházel z Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 4. června 2024 a a Informace MZV ČR, č.j. 100348-6/2025-MZV/LP ze dne 21. ledna 2025, k č.j. MV- 602-1/OAM-2025, půjčky, úvěry a lichva, z níž vyplývá, že poskytnutí půjčky mezi fyzickými osobami je legální, avšak je zde stanovena maximální výše úrokové sazby na 20 % p. a. Úvěry „načerno¹“, které vybočují ze zákonných mezí při půjčování peněz mezi fyzickými osobami a s nimi související patologické jevy, jsou vietnamskými úřady vnímány jako nežádoucí. Vietnam disponuje dostatečnou legislativou v občansko-právní a trestně-právní úpravě. Pokud je mezi fyzickými osobami poskytnuta půjčka, úroková sazba nesmí přesáhnout 20 % p. a. V případě poskytnutí půjčky s úrokovou sazbou 20 až 99 % p. a., dlužník může ke své ochraně využít občanského soudního řízení. Tyto podklady jsou součástí správního spisu.
20. Z výpovědi žalobce a ani ze žaloby nevyplývá, že by žalobce kvůli svým problémům využil všech prostředků právní ochrany, které nabízejí příslušné státní orgány v zemi původu. Žádná skutečnost nenapovídá tomu, že by žalobci taková pomoc byla nedostupná, nebo dokonce byla odmítnuta. Za této situace žalovaný nepochybil, když nedoplňoval podklady o informace o konkrétní vymahatelnosti práva na ochranu před lichváři, neboť v tomto směru žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, jež by svědčily o tom, že žalobci by adekvátní ochrana v zemi původu nebyla poskytnuta. Jelikož z opatřených zpráv vyplývá opak, tedy že státní úřady ve Vietnamu se snaží lichvu potírat, dle názoru soudu lze považovat toto zjištění za dostačující, neboť žalobce ani nenavrl důkazy, které by prokazovaly opak. Jelikož žalobce nevyčerpál právní prostředky u státních orgánů v zemi původu ohledně svých problémů s věřiteli, zůstává jeho tvrzení v rovině obecné a nekonkrétní.
21. Dle názoru soudu je také k tvrzení žalobce namístě uvést, že čistě ekonomické potíže v zemi původu nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy oprávním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je ČR vázána, a nejsou tedy ani důvodem pro udělení azylu, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé, ledaže by ekonomická situace a opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň příslušné osoby byla skrytě namířena proti určité národnostní, rasové nebo politické skupině, zde by pak podle okolností případu přicházelo

v úvahu naplnění podmínek pro udělení azylu. Ekonomické problémy v zemi žadatelova původu tak nelze bez dalších okolností považovat za důvodné taxativně stanovenému výčtu důvodů relevantních udělení azylu dle tohoto ustanovení. Žádné takovéto okolnosti však v případě žalobce zjištěny nebyly.

22. Žalobce tedy nijak neprokázal, že by mu domovské státní orgány tuto pomoc odepřely, proto není možná aplikace § 12 zákona o azylu. V případě pronásledování žalobce ze strany věřitelů tak nebyly naplněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, proto jsou námitky žalobce týkající se neudělení azylu dle § 12 zákona o azylu nedůvodné.
23. Ohledně možnosti, aby situace žalobce byla zohledněna udělením azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, žalovaný k tomuto uvedl v napadeném rozhodnutí, že *„zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací výše jmenovaného žadatele o udělení mezinárodní ochrany a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Jmenovaný je dospělou, plně právně způsobilou, práceschopnou a zdravou osobou. Správní orgán konstatuje, že na udělení humanitární azylu není právní nárok a je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12, a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. Správní orgán po pečlivém prověření všech důvodů, kvůli nimž jmenovaný požádal o udělení mezinárodní ochrany ČR konstatuje, že životní situaci jmenovaného nelze považovat za nikterak mimořádnou, nýbrž zcela běžnou. Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že jeho případ rozhodně není případem zvláštního zřetele hodným, jak to vyžaduje § 14 zákona o azylu. Správní orgán shrnuje, že humanitární azyl rozhodně není určen ke zřízení pobytového povolení, jak se řada cizinců domnívá. K tomuto účelu je primárně určen zákon o pobytu cizinců, v platném znění, kterého mohl jmenovaný s ohledem na svou životní situaci využít efektivněji. Správní orgán konstatuje, že v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a azyl se neuděluje.“*
24. Uvedené odůvodnění neudělení azylu z humanitárního důvodu považuje soud za dostatečné a logické, přičemž soud připomíná, že je na uvážení správním orgánu, zda tento druh azylu udělí či nikoli, a soud pouze přezkoumává, zda bylo rozhodnutí o neudělení řádně zdůvodněno. V daném případě rozhodnutí správního orgánu vyhovělo těmto požadavkům a je tak v souladu se zákonem.
25. Ohledně posouzení, zda žalobce splňuje podmínky udělení § 14a zákona o azylu, soud toliko konstatuje, že i ve vztahu k možnosti udělení doplňkové ochrany byla situace žalobce posuzována především z hlediska jeho vyjádření. Žalobce neměl v zemi původu žádné problémy zejména se státními orgány a těchto se ani v případě návratu do vlasti neobává. Skutečnost, že žalobce se cítí být ohrožen věřiteli, a okolnost, že v ČR je schopen žalobce vydělat větší částky než ve Vietnamu, nepředstavují vážnou újmu ve smyslu § 14a zákona o azylu.
26. V postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí soud nenalezl nedostatky, které by byly způsobilé ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu. Žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi v této věci se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval, s čímž se zdejší soud ztotožnil.

27. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je prosté vytýkaných vad a současně jsou závěry učiněné žalovaným správné, neboť žalobcem uváděné skutečnosti nesvědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Veškeré úvahy žalovaného v tomto směru shledal soud přezkoumatelnými. Současně si pro své závěry žalovaný obstaral dostatek aktuálních podkladů, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 14. srpna 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně